

[Astrid Skjoldbo.]

i særlige Tilfælde. Her tænker man særlig paa Tilfælde, hvor Afbrydelse af et Svangerskab kan undgaaes ved, at der ydes en økonomisk Hjælp. I Almindelighed tror jeg nok, det kan siges, at vanskelige økonomiske Kaar kun i ringe Grad er den eneste Aarsag til Ønsket om at faa et Svangerskab afbrudt. Der vil sikkert i mange Tilfælde være et Sammenspil mellem psykologiske og økonomiske Aarsager, som den vordende Moder ikke engang altid selv er sig helt bevidst, men netop derfor vil det være en god Ordning, om man ikke alene kan give Raad og Vejledning, men ogsaa en økonomisk Haandsrækning. Om økonomisk Hjælp i vid Udstrækning kan der naturligvis ikke være Tale, og det bør der efter min Formening heller ikke være; hertil har vi jo den offentlige Forsorg. Man anslaaer Udgiften til denne specielle Hjælp til ca. 200 000 Kr. aarlig, hvoraf Statskassen skal betale Halvdelen.

Det tredje Omraade er Oprettelsen af Børnehjem. Det er allerede efter den nuværende Lovgivning tilladt Mødrehjælpen at oprette Mødrehjem, hvor den unge Moder kan være et Stykke Tid efter Fødselen sammen med sit Barn, men Mødrehjælpen har altsaa følt Savnet af et eget Spædbørnehjem, specielt for de Smaabørn, der ønskes bortadopteret, idet man er interesseret i gennem nogen Tid at kunne følge Barnets sjælelige og legemlige Udvikling, saa at man med større Sindsro kan anbefale en eventuel Adoption. Da vi i høj Grad mangler Pladser paa Børnehjem, kan jeg ogsaa anbefale, at Loven udvides paa dette Omraade, saaledes som det er foreslaaet.

Den allersidste lille Ændring, der drejer sig om en Udvidelse af Mødrehjælpens Fællesraad med 2 Medlemmer, saa at ogsaa Provinserne kan blive repræsenteret, kan vist ingen have noget at indvende imod.

Efter at jeg nu har anbefalet de foreslaaede Ændringer, maa jeg maaske have Lov til at komme med et lille Hjertesuk. Ved Sociallovens Gennemførelse i 1933 fik vi en Enhed i vor Sociallovgivning, som vi i høj Grad har Grund til at takke vor nuværende højtærede Formand for, en Enhed, som baade var paakrævet og hensigtsmæssig. Især var det en overordentlig god Ting, at vi fik Enhed i vor Børnelovgivning, men det føles nu og da, som om vi paa forskellige Omraader er ved at pille det fra hinanden igen. Det maa meget nødig blive saaledes, at Børneværnene faar tillagt alle de mere negative Opgaver, medens andre Institutioner faar tillagt de positive. Jeg kunde ønske,

at Lovgivningsmagten altid maatte holde sig dette for Øje.

Alt i alt kan jeg paa mit Partis Vegne takke for Lovforslaget og tilsige mit Partis Støtte til dets Gennemførelse.

Esther Malling Pedersen: Der har gennem Tiderne staaet en vis Poesiens Glans om Begrebet Moder og Barn. Digtekunsten, Malerkunsten og Billedhuggerkunsten har kappedes om at forherlige dette Begreb og har derigennem skænket Verden mange skønne Ting, men det er egentlig først i vor Tid, man har sat Realiteter bag ved alt dette.

Det skal ikke dermed være sagt, at Moderen har faaet den Plads i Hjemmet og Samfundet, som hun for Slægtens Skyld burde have; der er endnu et Stykke Vej tilbage, før dette sker. For den ugifte Moders Vedkommende hersker der i Dag langt mere menneskelig Forstaaelse, langt mindre Farisæisme end tidligere, men for den gifte Moders Vedkommende, hende, der ofrer alle sine Kræfter i Hjemmet, kunde der endnu godt trænges til en Forbedring af Samfundets Syn paa hendes Betydning. Hun lider ofte under sin økonomiske Afhængighed, og hendes Gerning værdsættes i mangfoldige Tilfælde ikke tilstrækkelig højt, maaske fordi den ikke maales og heller ikke kan maales i Penge, saa der er langt igen, forekommer det mig, før der staaer den Respekt om hende, som utvivlsomt kunde hjælpe til at give Hjemmet og Familielivet den Placering, som det baade for Samfundets og for Folkets Skyld har Brug for, men nogle Skridt er vi naaet frem. Der er vaagnet Forstaaelse for de Vanskeligheder, som ikke blot den ugifte, men ogsaa tit den gifte Moder kan staa over for, naar hun skal føde sit Barn, og der er fra Samfundets Side sat hjælpende ind paa forskellige Omraader, ikke mindst gennem Mødrehjælpsinstitutionerne. Disse Institutioner er som meget lignende Hjælpearbejde bygget op, som allerede nævnt, paa privat Initiativ. Jeg tror, det er af stor Værdi, at det som oftest er gaaet saadan herhjemme, at Befolkningen selv har taget saadanne Opgaver op, selv har baaret dem frem, og at det offentlige saa først er traadt til, naar disse Opgaver har vist deres Levekraft, har vist, at der er Behov for Hjælp paa disse Punkter, og derigennem har sprængt Rammerne, saa det private Initiativ ikke længere kan strække til. Jeg tror, det har stor Betydning fremfor, at det skulde være Staten, der tog Initiativet, saadan at det